

РЕЦЕНЗИЯ

за дисертационен труд за придобиване на образователната и научна степен „доктор” по докторска програма *Български език*, професионално направление 2.1. *Филология*, област на висше образование 2. *Хуманитарни науки*

Автор на дисертационния труд: *Мирела Владимирова Дурчова*, докторант в редовна форма на обучение към Катедрата по български език при Филологическия факултет на Югозападния университет „Неофит Рилски“ – Благоевград. Научен ръководител – доц. д-р Радослав Цонев.

Тема на дисертационния труд: *Синтактични разговорни особености в тетралогията на Димитър Талев*

Рецензент: *проф. д-р Славка Керемидчиева* – Институт за български език „Проф. Л. Андрейчин“ към БАН

Докторант Мирела Дурчова е представила всички необходими документи за защитата в безупречен вид, което улеснява рецензирането. Същата констатация важи и за приложената от нея справка за покриване на законовите минимални национални изисквания по публикации и наукометричното им измерение в точки.

Мирела Дурчова е родена в гр. Банско през 1966 г. Средното си образование завършва през 2015 г. в родния си град в професионална гимназия с профил „Компютърни техники и технологии“. Същата година е приета като студентка в ЮЗУ „Неофит Рилски“ – Благоевград в специалността *Българска филология*. През 2019 г. като бакалавър тя придобива висше образование с професионална квалификация *Учител по български език и литература*. Образователно-квалификационната степен магистър, с която тя завършва през 2020 г. същия университет, е по специалността *Българския език като чужд*. След завършване на висшето си образование М. Дурчова започва работа като учител по български език и литература в родния си град, където работи и в момента. Успоредно с това тя има преподавателска дейност в ЮЗУ „Неофит Рилски“ със студенти по специалността *Синтаксис на българския език*. Като докторант тя участва в три образователни програми по ежегодни вътрешни проекти – *Национални филологически четения за студенти и докторанти*. Научните ѝ интереси в областта на българския език и литература, синтаксиса и разговорната реч са

водещи при избора ѝ на тема на четирите доклада (единият е в съавторство с доц. Р. Цонев), с които взима успешно участие в международни научни конференции и национални четения. С петте си публикации (две в съавторство с научния ѝ ръководител – доц. Р. Цонев) в престижни национални и международни издания, едното от които се очаква да бъде индексирано във Web of Sciense, докторант М. Дурчова затвърждава научния си интерес към проблематиката на разговорния синтаксис и възходящо гради името си на млад учен. Радващо впечатление прави получената втора награда в секция *Езикознание* от XVIII-те *Национални филологически четения за студенти и докторанти*, 10 май, 2024 г., Благоевград, за доклада ѝ, чиято тема – „Разговорни синтактични конструкции в книгите „Железният светилник“ и „Преспанските камбани“ на Димитър Талев“, пряко отвежда към дисертационния ѝ труд.

И според изложеното дотук, и според грижливо изготвения *Формуляр за изпълнението на националните минимални изисквания за научната и образователна степен „доктор“* М. Дурчова има повече от необходимите – 90 точки по различните групи показатели. В резултат на тези изпълнени национални изисквания и след решение на Катедрата по български език на Филологическия факултет на ЮЗУ от 28. 05. 2025 г. за насочването на дисертационния труд към защита, на 10. 06. с.г., оценявайки положително качествата му, Факултетният съвет на ФФ взима решение за откриване на процедура за неговата публична защита, което, предвид достойнствата му, намирам за напълно основателно и безспорно.

Дисертационният труд на М. Дурчова – *Синтактични разговорни особености в тетралогията на Димитър Талев* – е структуриран в три глави, предхождани от *Увод*, и последвани от добре мотивирано *Заключение*, *Приложения*, представящи статистически схеми на някои авторови изводи, и *Библиография*. Бих посъветвала дисертантката да премахне от *Приложенията* снимките на кориците на отделните книги на тетралогията, защото: 1. Те представят много по-нови издания от тези, които са подложени на анализ. 2. С нищо не повишават научната стойност на труда и 3. Те са изображения от Интернет и могат да представляват обект на авторски права.

Предвид факта, че изучаването на разговорната реч е относително нова самостоятелна езиковедска дисциплина, изборът на дисертантката на подобна тема е актуален. Нещо повече – ориентирането ѝ към изследване на включена в литературни произведения разговорна реч, и по-специално на синтаксиса на тетралогията на Д. Талев, прави този труд първи по рода си в нашата лингвистична наука и това, заедно с неговото много добро изпълнение, е несъмнен успех и принос на младия учен М. Дурчова.

Предлаганата за рецензиране разработка има стройна композиция, изградена върху логиката на избраната тема. Ясно формулираните в Увода обект, цели и задачи на изследването в хода на изложението се решават систематично с помощта на избраните според авторската концепция научни подходи и методи, към които трябва да се добави и използваният от авторката статистически метод.

Специално искам да отбележа изключително богатата емпирична база на изследването. Корпусът от материал от ексцерпирани литературни произведения, неговото организиране, систематизиране и анализ са очевидно резултат на много труд, но те са сигурната основа, върху която М. Дурчова изгражда своята теза и прави добре обосновани и убедително защитени изводи. Последователно в целия труд всяко твърдение е аргументирано с обилен илюстративен материал, което внушава доверие в изведените заключения.

Мирела Дурчова демонстрира много добра библиографска информираност по темата, което е задължително изискване към един докторант. Високо оценявам нейния подход да избягва обширното преразказване на споменатите трудове, а да подчертае само онези тези и дефиниции, които пряко се отнасят към целите и задачите на нейното изследване – анализ на регистрираните писмено синтактични особености на разговорната реч на автор и герои в тетралогията на Д. Талев.

Веднъж избрала теоретичната основа на дисертацията си и модела, според който систематизира и подлага на анализ разговорните синтактични конструкции (представен в книгата на Р. Цонев *Българският разговорен синтаксис*, 2022), накратко уточнила терминологичния апарат, с който оперира, авторката ги следва неотклонно и без пропуски. Нарочно искам да изтъкна нейния лапидарен стил, на който се дължи ясното и стегнато изложение – белег за добросъвестно отношение към научната работа.

В Първа глава на същинската част на изследването обстойно са разгледани двата типа синтактични разговорни конструкции – повторителни и елиптични, които характеризират авторската реч и речта на героите в четирите романа. Както в тази част на работата, така и в следващите, дисертантката неколккратно изтъква синтактичните различия между книжовната и разговорната реч изобщо и конкретно – разговорната реч, фиксирана писмено в тези художествени произведения. Тук обаче е било добре да се посочи и основната отлика между спонтанната разговорна реч и фиксираната в литературно произведение разговорна реч – липсата на редакция в първия случай.

Намирам за положителен подхода на авторката да не се насочва към търсенето на различия и сходства между разговорната реч и

диалектите, независимо че тя смята, че разговорната реч заема „средищното място – между книжовния език и българските диалекти“ (с. 154), и че доказва, че „и по отношение на синтаксиса Талев често си служи с език, близък до разговорната (и дори до диалектната) реч, за да открие народния характер на изказванията на своите герои, както и като говорна особеност на региона, от който е родом той“ (с. 154), без изрично да го посочва.

Ще илюстрирам мисълта си с две карти от *Български диалектен атлас. Обобщаващ том. Морфология*, 2016 – карта № 141 – *Начини за изразяване на връзката при подчинено определително изречение* и карта № 142 – *Разпространение на форми за изразяване на връзката при подчинено определително изречение с показателна морфема -то*, към които би било добре да има препратка в дисертацията, предвид факта, че авторката разглежда този казус във втората част на Трета глава, в която са представени и разговорните подчинителни съюзни връзки. Освен *макар*, тя разглежда с многобройни примери функционирането на разговорните неизменяеми наречия и местоимения *дето*, *де*, *където*, *що* и *къде*, когато въвеждат подчинени определителни изречения вместо изменяемото относително местоимение *който* (във всичките му форми). Според лингвогеографските данни на БДА. ОТ ареалът на въпросителното местоимение *що* (с фонетични варианти *шо*, *шчо*, *шту*) е голям и континуантен и обхваща безизключително всички македонски говори, като продължава и далеч на север и северозапад чак до Трънско и крайните северозападни български диалекти. Много по-големият и доминиращ ареал на *дето* (*дет*, *дено*) е преимуществено източен, островно разпокъсан от конкуренцията на въпросителното местоимение *който*. Ареалите на *кой* са малки и дистантни, като само в Корчанско това въпросително местоимение е във вариативна употреба с *що*. В тази синтактична служба местоименното наречие *къде* също се открива в островни, дистантни и разпокъсани ареали: Кулско, във вариативна употреба с *дека* в Белослатинско, още и в Карловско и между Разлог и Гоце Делчев. С една дума, ако докторантката се беше заела да определи конкретната диалектна основа на синтактичните връзки дори само по този признак – едновременната употреба в романите и на петте съюзни връзки *дето*, *де*, *където*, *що* и *къде*, тя щеше да е силно затруднена, защото очевидно Д. Талев не е използвал само иманентното и единствено за родния си прилепски диалект въпросително местоимение *що*, а свободно си е служил с разговорни

относителни и въпросителни местоимения и местоименни наречия от цялата българска говорна територия, което безспорно придава и колорит на творбите му.

От друга страна обаче, когато разглежда примерите с удвояване на допълнението (с. 21 и сл.), преди да твърди, че това е „интересна особеност, характерна за балканските езици“, което е спорно, по-важно е било дисертантката да изтъкне, че това синтактично явление е присъщо преди всичко на разговорната реч, като в българските трудове по синтаксис се подчертава, че двойното изразяване на прякото допълнение (винително и дателно) чрез местоименни форми или чрез съществително име и местоимение във винителен падеж е „типично явление за народния език и особено за западните говори“ (*Граматика на съвременния български книжовен език. Т. 3. Синтаксис*, с. 187). Именно принадлежността на родния прилепски говор на Д. Талев към групата на западните и по-точно на югозападните български диалекти обяснява изобилието от примери на двойно изразяване на допълнението в четирилогията, които докторантката привежда.

И трите глави на дисертацията са умело и добросъвестно разработени, проблематиката във всяка една от тях е разгледана многоаспектно, като внимание е отделено на всеки конкретен елемент, изграждащ разговорните синтактични конструкции, словоред или съюзни връзки. В интерес на пълнотата на изследването е напр. отделното разглеждане на съюзите в служба на частици, или безукорно разработената част за произхода на съюзите. В последния случай М. Дурчова правилно тълкува етимологичните източници и затова разсъжденията и изводите ѝ са верни. При разграничаването на съюзите и частиците има някои неточности, за които може да се поспори, като напр. определянето на усилителната частицата *хем* като присъединителен съюз в единствения пример, в който се открива в романите: *Близу ще ни е църквата на сички, а онова, турското, проклето да е, хем – накрая на града* („Железният светилник“) (с. 31 и по-нататък). На с. 28 в рубриката 1.2.8.2. от контекста на така цитираните примери трудно може да се определи, че тавтологичните рамкови конструкции са оформени със субстантивирани прилагателни имена. В примера *Хубава си ти, секак си хубава* се отнася за същинско прилагателно име от ж.р., а в първия и последния пример *хубаво* е по-скоро определително наречие: *Хубаво беше, бре, даскалче, много хубаво*. Подобно и *харно* в примера *Харно я наредил* (с. 29) не е глагол. Препоръчвам оглеждането и на всички примери, определени като

анаколут, който често е схващан от авторката като „прекъснат, недовършен израз“ (напр. на с. 110, 137, 140 и др.), въпреки че на с. 52 тя правилно го е дефинирала като нарушение „на правилната формално-синтактична връзка между елементите на изказването“. За анаколут (непоследователност) се говори, когато е налице синтактична или логическа неправилност, несъгласуваност на думите в изречението, напр.: *Аз ми се иска. И аз сутринта сме се стегнали да вървим. Говеем и в сряда няма да ядат хляб*; или изпускане на дума, израз, които лесно могат да се разберат – *И влакът като автобуса (закъсня). Чао и лека (вечер)!* Синтактичната структура на подобен род изречения, в които подлогът от първото изречение се променя при продължаването на мисълта, е „резултат от логическо подреждане на отношенията при бързо движение на мисълта, когато те се обхващат само в основни линии“ (Т. Бояджиев. *Говорът на село Съчанли, Гюмюрджинско*, с. 211).

Също така си позволявам да препоръчам отпадането на примерите от народопесенен материал, защото, както е добре известно, народните песни са своеобразни пилигрими и поради своя характер на най-подвижен елемент на народното творчество имат малка доказателствена стойност за научните изследвания, защото техният език търпи развитие от регионалното към общото. А и от друга страна – песента се подчинява на сложни музикални, стилистични, стихови и пр. формули и структури.

Положителна черта на дисертацията, която говори за скрупулъзния стремеж на авторката към точност и детайлност, е и подаването на там, където е възможно, на отрицателна информация, напр. на с. 88, че не са открити примери с употреба на частицата *та* при увещаване, подкана и др. Също и на с. 90, когато се обобщава ролята на съединителните съюзи *та* и *на*, че в тетралогията „няма пример за съединяване на еднакви части на изказа, които се изреждат или изброяват, като се посочва, че всички споменати обстоятелства, действия, свойства и др. са налице или се проявяват равностойно. Също така липсват примери за противопоставяне на изкази“.

Дисертационният труд на докторант Мирела Дурчова има редица положителни и приноси моменти, изпълнен е на много добро равнище, като е положено старание поставените цели и задачи на изследването да бъдат максимално постигнати. Трудът разполага със солидна емпирична основа, върху която е направен анализът и са аргументирани изводите. Работено е с научна добросъвестност и обективност. Неизбежните грешки и

пропуски характеризират всеки пръв труд, но не намаляват достойнствата му. Не съм забелязала примери на плагиатство в него.

Структурата и съдържанието на автореферата са според изискванията и той представя в достатъчна степен целите, задачите, избраните научни подходи и методи, емпиричната база на изследването, заключенията и приносите на дисертацията, срещу които не възразявам.

Заключение:

Предвид достойнствата и приносния характер на представения за рецензиране дисертационен труд *Синтактични разговорни особености в тетралогията на Димитър Талев*, както и на цялостната сериозна и в достатъчен обем научноизследователска и образователна дейност на докторант Мирела Дурчова, предлагам на почитаемото жури да ѝ присъди научната и образователна степен „доктор“.

21.07.2025 г.
София

Рецензент:
(проф. д-р Сл. Керемидчиева)

REVIEW

of the doctoral dissertation for acquiring the educational and scientific degree "Doctor" in the PhD program *Bulgarian Language*, professional field 2.1. *Philology*, area of higher education 2. *Humanities*

Author of the dissertation: Mirela Vladimirova Durchova, full-time PhD student at the Department of Bulgarian Language, Faculty of Philology, South-West University "Neofit Rilski" – Blagoevgrad.

Academic advisor: Assoc. Prof. Dr. Radoslav Tsonev.

Title of the dissertation: *Syntactic Colloquial Features in Dimitar Talev's Tetralogy*

Reviewer: Prof. Dr. Slavka Keremidchieva – Institute for Bulgarian Language "Prof. L. Andreychin" at the Bulgarian Academy of Sciences

PhD student Mirela Durchova has submitted all required documents for the defense impeccably, which facilitates the review process. The same applies to the report she submitted demonstrating compliance with the legally required national minimum standards for publications and their scientometric value in points.

Mirela Durchova was born in Bansko in 1966. She completed her secondary education in 2015 in her hometown at a vocational high school specializing in "Computer Techniques and Technologies." That same year, she was admitted to study Bulgarian Philology at the South-West University "Neofit Rilski" – Blagoevgrad. In 2019, she earned her Bachelor's degree with the professional qualification of Teacher of Bulgarian Language and Literature. In 2020, she completed her Master's degree in *Bulgarian as a Foreign Language* at the same university. After finishing her higher education, M. Durchova began working as a teacher of Bulgarian language and literature in her hometown, where she still works. She is also involved in teaching activities at SWU "Neofit Rilski" with students in the subject *Bulgarian Syntax*. As a PhD student, she has participated in three educational programs under annual internal projects – National Philological Readings for Students and PhD Students. Her scientific interests in Bulgarian language and literature, syntax, and colloquial speech guided her in choosing the topics of her four papers (one co-authored with Assoc. Prof. R. Tsonev), with which she successfully participated in international scientific conferences and national readings. With her five publications (two co-authored with her advisor), published in prestigious national and international journals – one expected to be indexed in Web of Science – PhD student M. Durchova demonstrates and affirms her scholarly interest in colloquial syntax and steadily builds her reputation as a young scholar. A particularly notable achievement is her second prize in the Linguistics section at the XVIII National Philological Readings for Students and PhD Students, held on May 10, 2024, in Blagoevgrad, for her paper titled *Colloquial Syntactic Constructions in Dimitar Talev's "The Iron Candlestick" and "The Bells of Prespa"*, which directly aligns with the theme of her dissertation.

According to both the facts stated above and the carefully prepared Form for meeting the national minimum criteria for the "Doctor" degree, M. Durchova exceeds the required 90 points across various indicators. Based on this compliance and following a decision by the Department of Bulgarian Language on May 28, 2025, to submit the dissertation for defense, on June 10 of the same year, the Faculty Council of the Faculty of Philology, positively evaluating the work, approved the initiation of the public defense procedure. Given the merits of the dissertation, I consider this fully justified and indisputable.

The dissertation by M. Durchova – *Syntactic Colloquial Features in Dimitar Talev's Tetralogy* – is structured into three chapters, preceded by an Introduction and followed by a well-grounded Conclusion, Appendices (presenting statistical data to support some of the author's conclusions), and a Bibliography. I advise the PhD student to remove the cover images of the tetralogy's individual books from the Appendices because:

1. They depict much newer editions than those analyzed;
2. They add no scientific value to the work; and
3. They are sourced from the internet and may be subject to copyright.

Given that the study of colloquial speech is a relatively new, independent linguistic discipline, the topic chosen by the PhD student is timely. Furthermore, her focus on analyzing colloquial speech within literary texts—specifically the syntax in Talev's tetralogy—makes this work the first of its kind in Bulgarian linguistics. Combined with its high-quality execution, this marks a clear contribution and achievement by the young scholar M. Durchova.

The work has a coherent structure based on the logic of the selected topic. The clearly defined object, goals, and research tasks stated in the Introduction are systematically addressed throughout the text using methods aligned with the author's conceptual framework, including a statistical method.

I especially want to emphasize the rich empirical foundation of the research. The corpus of excerpts from the literary works, and their organization and analysis, clearly reflect a significant amount of effort. This provides a solid basis upon which M. Durchova builds her thesis and presents well-argued conclusions. Each claim in the work is supported by extensive illustrative material, inspiring confidence in the findings.

Mirela Durchova demonstrates excellent bibliographic awareness on the topic, which is essential for a PhD student. I highly value her approach of avoiding extensive summaries of the cited works and instead highlighting only those theses and definitions directly related to her research aims—namely, the analysis of syntactic features of colloquial speech as recorded in Talev's novels.

Once she chose the theoretical foundation and model for systematizing and analyzing colloquial syntactic constructions (presented in R. Tsonev's *Bulgarian Colloquial Syntax*, 2022), and outlined the terminology she uses, the author adheres to them consistently and without omissions. I especially commend her concise and clear academic style, which reflects a conscientious attitude toward scholarly work.

In Chapter One, the main part of the study, the two types of colloquial syntactic constructions – repetitive and elliptical – are examined in detail, as they characterize both the author's narrative and the speech of the characters in the four novels. Throughout this and the subsequent chapters, the PhD student repeatedly highlights the syntactic differences between standard and colloquial language in general, and specifically the colloquial speech recorded in these literary works. However, it would have been beneficial to point out a key distinction between *spontaneous colloquial speech* and the *colloquial speech embedded in literary texts*—namely, that the former lacks editorial intervention.

I find it commendable that the author does **not** focus on comparing colloquial speech with dialects, even though she notes that colloquial speech occupies “a middle ground between the

literary language and Bulgarian dialects” (p. 154) and proves that “Talev often uses language resembling colloquial (and even dialectal) speech in terms of syntax to emphasize the folk character of his characters’ expressions and the regional speech features of his native area” (p. 154), even if this is not explicitly stated.

To illustrate this point, I refer to two maps from the *Bulgarian Dialect Atlas. General Volume. Morphology* (2016) –

- Map 141: *Ways of expressing subordination in attributive clauses*
- Map 142: *Distribution of forms for expressing subordination using the demonstrative morpheme –mo.*

These maps would be relevant, as the author addresses this issue in the second part of Chapter Three, where colloquial subordinate clause connectors are presented. She also discusses, with numerous examples, the use of invariable adverbs and pronouns such as *deto*, *de*, *kădeto*, *što*, and *kăde* that introduce attributive clauses instead of the variable relative pronoun *koj* in its various forms. According to linguistic-geographic data, the pronoun *što* (and variants *šo*, *ščo*, *štu*) is widespread across Macedonian dialects and extends northward and northwestward into regions like Tran and the far northwestern Bulgarian dialects. The form *deto* has an even broader and predominantly eastern distribution, with isolated areas where it competes with *koj*. The *koj* form itself has smaller, scattered areas of use. The adverb *kăde* appears in isolated pockets—Kul region, variably with *deka* in Beloslav region, as well as in Karlovo and between Razlog and Gotse Delchev.

In short, had the PhD student attempted to determine the exact dialectal basis of the syntactic patterns—even only by examining the five subordinate connectors *deto*, *de*, *kădeto*, *što*, and *kăde*—she would have faced serious difficulty, since Talev clearly did not rely solely on his native Prilep dialect (with its distinctive use of *što*), but freely employed colloquial forms from across the Bulgarian dialect continuum, which undoubtedly adds color and richness to his prose.

On the other hand, when discussing examples of object doubling (p. 21 onward), before asserting that it is “an interesting feature typical of Balkan languages,” which is debatable, it would have been more appropriate to first emphasize that this syntactic phenomenon is primarily characteristic of colloquial speech. Bulgarian syntactic studies highlight that double expression of direct or indirect objects – using both pronouns and noun phrases – is a “typical phenomenon of the folk language, especially in western dialects” (*Grammar of Contemporary Standard Bulgarian. Vol. 3: Syntax*, p. 187). Talev’s native Prilep dialect belongs to the southwestern dialect group, which explains the abundance of such examples in the tetralogy, as presented by the PhD student.

All three chapters of the dissertation are skillfully and conscientiously developed. Each chapter addresses its respective issues in a multifaceted manner, with attention paid to individual elements of colloquial syntactic constructions—word order, conjunctions, etc. The study is commendably thorough, for example, in its separate treatment of particles functioning as conjunctions and its carefully researched section on the origins of conjunctions. In the latter, M. Durchova interprets etymological sources correctly, resulting in valid reasoning and conclusions.

There are, however, minor inaccuracies in distinguishing between conjunctions and particles. For instance, the particle *hem* is incorrectly categorized as an additive conjunction based on a single example in the novels:

“The church will be close to all of us, and that Turkish one, cursed be it, *hem*—at the end of town” (*The Iron Candlestick*, p. 31 and onward).

On page 28, in section 1.2.8.2, it’s also hard to conclude from the context that the tautological framing constructions are formed using substantivized adjectives. In the example “You’re beautiful, always beautiful,” *beautiful* is an adjective in the feminine gender, while in “It was beautiful, boy, very beautiful,” *beautiful* functions more like an adverb. Similarly, in “Nicely arranged,” *nicely* is not a verb.

I recommend a reexamination of all examples categorized as anacolutha, which the author sometimes treats as “interrupted or incomplete expressions” (e.g., on pp. 110, 137, 140), even though on p. 52 she correctly defines anacoluthon as a disruption in “the proper formal-syntactic relationship between elements of the utterance.” Anacoluthon refers to syntactic or logical inconsistency, such as:

“I me want” or “We in the morning we got ready to go.”
Also:
“We fast and on Wednesday they won’t eat bread,”
or:
“The train like the bus (was late).”
“Bye and good (evening)!”

Such structures result from rapid thought processes where the speaker outlines relationships in only broad strokes.

I also recommend omitting examples from folk songs, since it is well known that folk songs are highly mobile cultural artifacts. Due to their adaptation to musical, stylistic, and poetic patterns, their linguistic value for scientific evidence is limited.

A positive quality of the dissertation—demonstrating the author’s meticulous attention to detail – is her inclusion of negative data where relevant, e.g., noting on p. 88 the absence of the particle *ta* in exhortations or on p. 90 that the conjunctions *ta* and *pa* are not used to link identical sentence parts in enumeration or opposition.

Conclusion:

Given the merits and original contributions of the dissertation *Syntactic Colloquial Features in Dimitar Talev’s Tetralogy*, as well as the overall substantial scientific and educational efforts of PhD candidate Mirela Durchova, I recommend that the esteemed academic committee confer upon her the educational and scientific degree “Doctor.”

29 July 2025

Sofia

Reviewer: (Prof. Dr. Sl. Keremidchieva)
